



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
КРАГУЈЕВЦУ

Гж.бр. 1441/11

Датум: 21.07.2011. године

К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Зорана Хацића, председника већа, Драгице Петровић и Сузана Видановић, чланова већа, у парници тужиоца Б. Н. из К., против туженог Р. А., из К., чији је пуномоћник Ж. Л., адвокат из К., ради раскида уговора и повраћаја датог, решавајући о жалби туженог изјављеној на пресуду Основног суда у Крагујевцу, број ЗП-2357/10, од 30. 06. 2010. године, у седници већа одржаној дана 21. 07. 2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крагујевцу број, ЗП-2357/10, од 30. 06. 2010. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу другом изреке тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Р. А. из К. да тужиоцу Б. Н. из К., на име повраћаја датог исплати износ од 4.601,62 Евра са домицилном каматом на износ од 9.000 ДМ почев од 09. 11. 1998. године до 31. 12. 2001. године, а од 01. 01. 2002. године са каматом по стопи Централне банке земаља Европске Уније, на износ од 4.601,62 Еура до исплате, све у динарској противвредности по продајном курсу, у року од 15 дана по пријему пресуде, под претњом принудног извршења, а **ОДБИЈА СЕ** тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу по истом основу исплати износ од 62.253,25 динара са законском затезном каматом почев од 09. 11. 1998. године до исплате, **КАО НЕОСНОВАН.**

Образложење

Ставом првим побијане пресуде усваја се тужбени захтев Б. Н. из К. па се раскида уговор о преносу права својине моторног возила "Ф. – П.", регистарских ознака, беле боје, са бројем шасијеи броја мотора....., закључен данау К. између тужиоца као купца и туженог Р. А. из К., као продавца.

Ставом другим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 62.253,25 динара, са законском затезном каматом почев од 09.

11. 1998. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужени је преко пуномоћника благовремено поднео жалбу из свих законом дозвољених разлога, са предлогом да се пресуда као незаконита укине и врати првостепеном суду на поновно суђење, или преиначи у смислу жалбених навода.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе чл. 372 ЗПП, Апелациони суд је нашао да је ваљало одлучити као у изреци.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама парничног поступка из чл. 361 ст. 2 ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности и због којих би се пресуда имала укинути.

По оцени изведених доказа и навода странака, првостепени суд је утврдио да је тужилац од туженог купио предметно возило дана 09. 11. 1998. године у К., по посредничком уговору бр. 137/98, где је као купопродајна цена возила био означен износ од 39.953,36 динара, али да је стварна цена за предметно путничко возило марке "Ф. – п." била 7.500 ДМ и вредност два аутомобила које је тужилац предао туженом, а чија заједничка вредност је процењена на износ од 1.500 ДМ, што значи да је укупна купопродајна цена била 9.000 ДМ и која је туженом исплаћена кроз предају износа од 7.500 ДМ и два возила марке "3. 101" и "Ф. А.". Међутим, предметно возило је након купопродаје било још једном регистровано без икаквих проблема, да би од стране МУП-а привремено одузето 07. 10. 1999. године, а потом је и трајно одузето од тужиоца, те враћено власнику С. Ш. из М.

На основу овако, по налажењу овога суда, правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом материјалног права, тачније одредбе чл. 132 ЗОО, правилно у ставу првом изреке раскинуо предметни уговор о купопродаји возила, за који став је дао довољно јасне, потпуне и у свему прихватљиве разлоге, уз такође правилан закључак да је тужени у обавези да врати примљени новац и плати затезну камату од дана када је исплату новца примио.

Међутим, како је купопродајна цена предметног пуничког моторног возила утврђена у страној валути у износу од 9.000 ДМ, првостепени суд је погрешно применио материјално право када је прихватио тужбом тражени износ исплате динарске противвредности са законском затезном каматом, а са разлога што исплата противвредности у конкретном случају није дозвољена јер би водила нарушавању начела једнаких давања из чл. 15 ЗОО, због чега овакво опредељење тужбеног захтева не може уживати судску заштиту. На овакав начин би дошло до повређивања права другог уговорника, јер би динарска противвредност предметног возила, са законском затезном каматом на дан извршења била знатно премашена и представљала износ од преко 1.800.000,00 динара и што би представљало више од 16.000 Евра, због чега је побијана пресуда у ставу другом изреке морала бити преиначена и досуђена динарска противвредност износа од 4.601,62 Еура, што представља противвредност купопродајне цене од 9.000 ДМ по курсу од 1,95583 ДМ за 1 Евро који је одговорао на дан 01. 01. 2002. године, када је престала да важи немачка марка, као девизно средство плаћања. Из истих разлога престанка важења немачке

марке, као девизног средства плаћања је и досуђена домицилна камата на немачку марку до 01. 01. 2002. године, након чега је досуђена камата по стопи Централне банке земаља ЕУ до исплате, на који начин је делимично и удовољено наводима жалбе и постигнута правична реституција.

При томе, како из чињеничног основа ове парнице произилази да је тужилац поред раскида уговора тражио повраћај датог, овај суд је ову правну ствар тако и третирао, по правном основу раскида уговора и повраћаја датог, у смислу одредбе чл. 132 ЗОО.

Како дакле тужиоцу са изнетих разлога припада право на повраћај датог кроз динарску противвредност стране валуте, одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати новачни износ од 62.253,25 динара са законском затезном каматом почев од 09.11.1998. године до исплате.

На основу изнетих разлога, а сагласно овлашћењу из одредбе чл. 375 и 380 ст. 1 тач. 4 ЗПП Апелациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Зоран Хацић, с.р.